

Lea Čorak

PROROČANSTVO *SUI EFFECTRIX**

Bili smo djeca kada smo si urezali živote u dlanove.

Ti si na mojoj prašnjavoj ruci prvi zapazio da mi je linija novca suviše plitka, jedva vidljiva, da je treba produbiti. Doista, u to me vrijeme odijevalo siromaštvo. Moje su lutke bile od slame i krpe, u krinolinama koje sam im šila od jesenjeg lišća. Na ulici sam ganjala obruč i pse lutalice, u dućanu sam krala lizalice, kod kuće sam mijesila žgance i šećer, pretvarajući se da su kolači.

Izvadio si džepni nožić i zario mi ga u pregib dlana, tamo gdje se skriva novčić ili bombon kad se stisne šaku. Nisam plakala. Pravila sam se snažna jer si bio dječak. Rezbario si me vješto, kao da sam dudov štap.

Toga si dana, na klupici u parku, u mene urezao našu bijelu dvokatnicu s vrtom u kojem cvatu magnolije, moj prvi auto koji su mi tvoji roditelji pomogli kupiti i naš džip u kojem smo toliko zima vozili klince na skijanje. Sve moje i naše izniknulo je iz te krvlju natopljene brazde koja je danas debeo ožiljak.

Oboje smo maštali da ćemo, kada prerastemo naše kredom išarane ulice, proputovati svijet. Trebalo je roniti s dupinima u moru boje akvamarina, obrati japansku trešnju, osvojiti vrhove onih planina na kojima se snijeg nikada ne otapa, jahati deve, povraćati nakon vrtuljka u Disneylandu, letjeti balonom iznad mozaika žitnih polja i travnjaka, pronaći otok s blagom, slijediti korake Julesa Vernea i oca Pipi Duge Čarape, izgubiti se u onom silnom trnju u kosi Kipa slobode, tamo gdje postoje samo mladost i zrak; zato si mi uzduž prstiju načinio okomite i vodoravne strelice, kopiju onih s kojima si se ti rodio. Možda si bio balavac, ali vjerovao si da će to biti naši putokazi za daljine koje su nam odavno pripadale i nisi pogriješio. Na četvrtom si me prstu išarao skoro do kosti. To si mi mjesto, deset godina kasnije, na jednoj dalmatinskoj plaži, zavio prstenom.

Samo si ti smio dirnuti u moju liniju ljubavi. Duž nje si ugravirao svoje ime i sićušno srce, kao da je moja koža kora mladog drveta u koju parovi na izletima utiskuju uspomene, nadajući se da će im se godinama zajedno vraćati. Imao si dugo ime, pa sam jaukala od boli, a ti si mi ljubio blatne nokte, da me utješiš. Bio si jedini zbog kog sam se pristajala igrati „zaljubljene olovke.“ Branio si me kada su mi tokom „graničara“ podmetnuli nogu. Zbog mene pokupio batine od starijih dječaka, a doma si lagao da si pao s bicikla. Kada sam u pisanku C preko isprekidanih linija nacrtala vjenčanicu za barbiku, potpisala sam se tvojim prezimenom. Nije me bilo briga što su me zadirkivali. Kasnije si svoje ime još jednom unio u moju put, iglom i neizbrisivom tintom, onda kada smo s previše gorkog vina proslavili moje punoljetstvo.

Palac si mi ovio oko oštrice nožića tri puta. Krv si otirao maramicom nježno, kao da si vilenjak koji skuplja rosu u čarobnu koprenu. Baka ti je rekla da broj zareza na ženinom palcu odgovara broju djece koju će, kao majka, zibati u koljevci. Moj je palac bio marcipanski gladak, pa si to popravio. Vjerujem da smo tog dana sasvim nevini začeli Luku, Mariju i Davora. Oni su se od tada, možda, igrali skrivača među oblacima, čekajući da odrastemo. Kada bi me mogao čuti, rekla bih ti da je Luka upisao ekonomiju i da ima riđokosu djevojku, da Marija traži cipele za maturalni ples, da Davor zna latinska imena dinosaura, da je prestao piškiti u krevet, ali da te još ponekad pozove kad se uplaši mraka.

Jezikom Cigana i sajamskih vračara ispisao si moju budućnost, ali ja sam se bojala promijeniti tvoju. Bio si predodređen za brze vlakove i udobne sobe, za kašmir u postelji, za ružičasta jutra, kartu svijeta u šarenicama, proljeća koja traju mjesec dana dulje no drugima, pečat uspjeha na čelu. Ali ti si bio hrabar; zavrnuo si rukav i pružio mi džepni nožić. Krv nam se miješala dok sam ti po dlanu nevjesto urezivala apstraktne šare. Trebale su to biti kružnice koje kamenčić stvori kada padne u mirnu vodu, a sada mislim da su sličile na uzorak kojim se ogrnula djevojka s Klimtovog *Poljupca*. Kroz ruke, u vene sam ti prelila svoje oči, grlo, dušu. I ne znajući što činim, naslikala sam svoj autoportret u tebi.

Ispalo je bolje no što sam se mogla nadati. Modre laste i Sunce na prozorčiću. Zajednički skok preko razapete gume. Zagrljaji pod čipkastim brezama. Naš dom s mirisom tople kave i restanog krumpira i naša djeca koja trče stepenicama. Sve je bilo tako blizu savršenstva; čeznutljivo, trijumfalno i kobno blizu, samo sam na jedno zaboravila.

Nisam ti se sjetila produžiti liniju života. Da jesam, sada ne bih nosila crninu.

*Samoispunjujuće proročanstvo